

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 29/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. K., V., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd 4/2012 z 26. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2012 doručená sťažnosť Ing. F. K., V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžd 4/2012 z 26. septembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z priloženej kópie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ podal 24. júla 2010 žalobu pôvodne Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“), ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v P. (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) č. p... z 21. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru V. (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) ČPS:... z 9. apríla 2010, (ďalej len „žaloba z 24. júla 2010“). Okresný súd uznesením č. k. 13 C 154/2010-30 z 25. októbra 2010 postúpil žalobu z 24. júla 2010 vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý o nej rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 S 98/2010 z 25. marca 2011 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) tak, že ju zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudok krajského súdu napadnutým rozsudkom potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým uvádza:

«Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 10 Sžd/4/2012 zo dňa 26. 9. 2012 (správne má byť „rozsudok“, pozn.), ktoré som obdržal 12. 10. 2012 trpí vadou podľa Občianskeho súdneho poriadku a porušuje článok 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé súdne konanie. Porušil aj článok 48 a 46 odst. 2 Ústavy SR. Súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne rozhodnutia súdov vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo svojich odvolaniach som uviedol množstvo údajov a faktov, na ktoré súd v konaní neprihliadal a ktoré poukazujú na nesprávne skutkové právne posúdenie, a nie je ich málo. Už od 10. 9. 2009 v čase 14.40 kedy sa stala škodová udalosť, keď som stál v P. s mot. vozidlom..., EC:..., mimo cesty na krajnici a časťou na parkovisku, kde vystúpila z vozidla manželka a dcéra. Vtedy do mňa z pravej strany narazila vodička Ing. D. K. a spôsobila škodu na svojom vozidle a tiež mojom vozidle, potom ešte cestou prešlo jedno vozidlo až potom som vyšiel na cestu a pokračoval za spomínanou vodičkou, ktorá zastavila na krajnici v pravo, lebo pre prácu na ceste ďalej nemohla pokračovať. Zastavil som hneď za ňou. Vtedy vystúpila z vozidla a chcela

4 000,- Sk za škodu na vozidle, ktorú si sama spôsobila nárazom o moje vozidlo a poškodila aj moje vozidlo. Škoda na oboch vozidlách bola neskôr ohodnotená na 90 €. Všetko nasvedčovalo k tomu, že menovaná mala už skúsenosti z vydieračského prístupu.

Bol so nevinný, preto som nepristúpil, aby som niečo platil. Nečakal som na policajtov lebo som mal na starosti maloleté deti, ktoré som mal vybrať z krúžku a postarať sa o nich, kým prídu rodičia domov. Tiež som mal so sebou aj manželku, ktorá bola vážne nemocná. Až o 18.00 hod. prišiel za mnou policajt, ktorý sfoťil škodu na aute a keď som ho oboznámil so skutočnosťou, povedal, že on sa s tým nebude zaoberať, že vec postúpi na Okresné riaditeľstvo PZ ODI do V.

Postúpil aj so svojim vyjadrením, kde dal za pravdu vodičke Ing. D. K. A to iba na základe jej tvrdenia, keďže bral v úvahu iba tvrdenie jednej osoby bez dôkazov, dopustil sa uprednostnenia a zvýhodnenia jednej osoby voči druhej, čím aplikovaná norma bola aplikovaná jednostranne a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Porušil Ústavu SR čl. 12 odst. 1, 2 a čl. 47 odst. 2 a 3.

Od 10. 9. 2009, kedy sa škodová udalosť stala nemôžem sa dovolať spravodlivosti... Vyšetrovateľ ODI vo V. kpt. J. K., aby vyhovel vyšetrovateľovi ODI P. dopustil sa podvodu, tým že nič netušiacemu dal mi popodpisovať spustu listín, medzi ktorým bolo aj moje priznanie k vine, a keď som namietal, že s tým nesúhlasím nech to opraví, najprv tvrdil že ináč nemôže, lebo tak rozhodli v P., keď som sa rozčúľil, že čo je to za spravodlivosť nech to opraví, lebo sa odvolám povedal, že môžem aj tak s tým už nič neurobím. Dopustil sa porušenia Ústavy čl. 46 odst. 1, 2, 3.

A tak už vyše tri roky sa nemôžem dovolať spravodlivosti, dokonca nielen, že nie som vinný, ale bezvýznamnú škodovú udalosť prekvalifikovali na vážny dopravný priestupok a uložili mi sankciu 500 € pokutu a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov v rozpore aj so zákonom stanovených pokút, čo zdôvodňujú na moje priestupky pred piatimi rokmi. Nevieť o tom, aby som bol spôsobil veľa priestupkov a ak tak iba bezvýznamné, za ktoré som určite znášal dvojnásobné sankcie oproti stanoveným zákonom, čo vo V. na DI je zaužívané, aby za úplatky mali čo odpúšťať, začo bol aj riaditeľ pred časom odvolaný. Porušili tak Ústavu čl. 13 odst. 3 a čl. 50 odst. 5...

24. 7. 2010 som podal žalobu na postup správnych orgánov a požiadal preskúmať Zákonnosť a správnosť rozhodnutia Okresným súdom v Prešove, ktorý postúpil podľa príslušnosti Krajskému súdu v Prešove...

Ochrany spravodlivosti a základných ľudských práv som sa nedočkal, bol som nútený podať dovolanie 10. 5. 2011 (správne má byť „odvolanie“, pozn.) na Najvyšší súd v Bratislave, ktorý sa mojim dovolaním (správne má byť „odvolaním“, pozn.) nezaoberal a jednostranným aplikovaním normy v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti potvrdil rozsudok Krajského súdu, čím porušil článok 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé súdne konanie.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom tak, že *„Vzhľadom na vady v konaní správnych orgánov a porušenie základných práv a slobôd podľa Ústavy SR článku 127 a článku 6 odst. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a v rozpore so spravodlivosťou“* zruší *„uznesenie Najvyššieho súdu SR podľa Ústavy čl.127 odstavec 2“*.

II.

Podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

V súlade s § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Vychádzajúc z ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde možno konštatovať, že podanie (sťažnosť) sťažovateľa v predloženom znení neobsahuje náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, čo by pri prísne formalistickom prístupe zakladalo dôvod na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd však prihliadol na to, že sťažovateľ nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto posudzoval jeho podanie podľa obsahu.

Vychádzajúc z obsahu podania a prihliadajúc na v ňom uplatnenú argumentáciu a formuláciu petitu ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 4/2012 z 26. septembra 2012, ktorý vychádza „z nesprávnych skutkových zistení“, keďže sťažovateľ „vo svojich odvolaniach uviedol množstvo údajov a faktov, na ktoré súd v konaní neprihliadal a ktoré poukazujú na nesprávne skutkové právne posúdenie“.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd zamerlal na posúdenie, či ju možno považovať za opodstatnenú. Vychádzal pritom zo svojej ustálenej judikatúry, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (svojvoľné), a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku predovšetkým uviedol:

«Preskúmaním predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že správne orgány – Okresný aj Krajský dopravný inšpektorát – aplikovali správne najmä ustanovenia zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov na vzniknutú situáciu. Krajský súd v Prešove vydal správne a zákonné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, spravujúc sa citovanými ustanoveniami zákonov, vzhľadom na jednoznačnosť skutkového a právneho stavu

v prerokúvanej veci, v podstate odkazuje na konanie pred krajským súdom a odôvodnenie jeho napadnutého rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

So zreteľom na to, že z vykonaných dôkazov je nepochybné, že skutok sa stal tak, ako bol uvedený v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov – Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo V., Okresného dopravného inšpektorátu z 9. apríla 2010, č. k... a Krajského dopravného inšpektorátu v P. č. p... z 21. júna 2010, nemá odvolací súd v podstate čo dodať. Z uvedených dôkazov a rozhodnutí vyplynulo, že pri vychádzaní na cestu z miesta ležiaceho mimo cesty žalobca nedal prednosť vozidlu Ing. D. K., spôsobil jej škodu na vozidle, po nehode na mieste jej vzniku nezotrval napriek tomu, že sa s ňou o náhrade škody nedohodol. Tým naplnil zákonné znaky priestupku, za ktorý bol postihnutý a sankcia, ktorá mu bola uložená je primeraná, najmä so zreteľom na predchádzajúce niekoľkonásobné postihnutie za priestupok najmä v posledných piatich, resp. desiatich rokoch.

Znalecké dokazovanie ani rekonštrukcia, či dokonca vypočítavanie manželky a dcéry žalobcu nemôžu nič zmeniť na tom, že žalobca si nesplnil po škodovej udalosti svoje povinnosti účastníka cestnej premávky ako vodiča, ktorý škodovú udalosť spôsobil, a tým ju podľa zákona „povýšil“ na dopravnú nehodu. Odvolací súd pochybenie v konaní správnych orgánov nezistil, rovnako ani v konaní krajského súdu. Práve naopak vzhľadom na povahu veci a závažnosť následkov priestupku boli vykonané dôkazy v rozsahu, ktorý sa javí až nad rámec potrieb jeho preukázania a vyvedenia zodpovednosti za jeho spáchanie.

Výhrady a útoky žalobcu na adresu správnych orgánov, resp. Ing. D. K. o nezákonnosti a osobitosti ich postupov a realizácie ich práv, nemajú oporu v obsahu spisov, ani ďalších listín zadovážených v priebehu priestupkového konania, resp. jeho preskúmania súdmi. Sú produkované žalobcom výhradne v snahe ospravedlniť svoje protiprávne konanie. Z týchto dôvodov, najmä preto, že sa priamo netýkajú predmetu konania, ale ho len subjektívne hodnotia, sa ani odvolací súd nemal dôvodom nimi zaoberať.»

Ústavný súd v nadväznosti na citovanú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu považoval ďalej za potrebné poukázať na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V prerokovanej veci sa najvyšší súd z dôvodu jednoznačného skutkového a právneho stavu v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi krajského súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

V ďalšej časti preto ústavný súd poukazuje na podstatnú časť rozsudku krajského súdu č. k. 3 S 98/2010-49 z 25. marca 2011, v ktorom tento po podrobnom oboznámení sa s administratívnym spisom a skutkovým základom prerokovávanej veci, jeho právnym posúdením a hodnotením predovšetkým uviedol:

«Krajský súd podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, lebo rozhodnutia a postup správnych orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie správneho orgánu, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b/, g/ Zákona o priestupkoch, lebo porušil § 21 ods. 1 a § 66 ods. 2 písm. a/, d/, h/ Zákona o cestnej premávke tým, že dňa 10. 9. 2009 okolo 14.40 hod. viedol v P. z miesta ležiaceho mimo cesty motorové vozidlo, kde pri vchádzaní na K. ulicu nedal prednosť z jeho pohľadu z pravej strany prichádzajúcemu osobnému motorovému vozidlu, ktoré viedla Ing. D. K., v dôsledku čoho narazil pravou prednou časťou svojho vozidla do ľavej zadnej časti vozidla vodičky K. Po nehode s vozidlom síce zastavil, ale následne vodičke K. uviedol, že to nie je jeho vina a z miesta nehody odišiel bez toho, aby túto oznámil policajtovi, nezotrval na mieste nehody až do príchodu policajta, nepreukázal svoju totožnosť inému účastníkovi dopravnej nehody, ani sa s poškodenou nedohodol na náhrade škody. U vodičky K. nebolo zistené požitie alkoholických nápojov, u žalobcu pre neprítomnosť dychová skúška vykonaná nebola. Pri dopravnej nehode k zraneniu osôb nedošlo. Za priestupok bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 Zákona o priestupkoch vo výške 500,- Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov.

Základom v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. upravujúcej konanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov bolo posúdenie, či správny orgán vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, či dodržal procesný postup, či vykonané dôkazy správne vyhodnotil a či tieto naozaj vedú k záveru, že žalobca porušil Zákon o cestnej premávke, a že sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky...

V danom prípade sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje so zisteniami správneho orgánu uvedenými v napadnutom rozhodnutí, na tieto poukazuje a s týmito sa stotožňuje. Predovšetkým poukazuje na obsah zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku konaného dňa 10. 12. 2009, z ktorého vyplýva, že žalobcovi bolo oznámené, že je obvinený zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/, g/ Zákona o priestupkoch s presným popisom za aké skutky, bol poučený podľa § 73 ods. 1 Zákona o priestupkoch o práve vyjadriť sa k všetkým skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a iné dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy. Bol poučený aj podľa § 17 ods. 1 Správneho poriadku, že má právo dať sa zastupovať advokátom alebo iným zástupcom. Po zákonom poučení ktorému žalobca porozumel a po oboznámení

sa s obsahom spisového materiálu do zápisnice uviedol: „... práva dať sa zastupovať advokátom nevyužívam, budem sa obhajovať sám. Súhlasím obsahom spisového materiálu ako aj s tým, čo je uvedené v predložennom spisovom materiály. Na svoju obhajobu uvádzam, že som sa necítil vinným zo zavinenia dopravnej nehody a vodička K. na mieste ihneď odo mňa pýtala 4 000,- Sk, s čím som ja nesúhlasil, preto som odišiel preč. Policajt ma nevyzval k dychovej skúške. Svoje konanie ľutujem. Súhlasím s obsahom spisového materiálu a tento nehodlám pozmeniť ani doplniť. Spáchanie priestupku priznávam.“

Po vyhlásení rozhodnutia o priestupku a po náležitom poučení o práve podať odvolanie žalobca do zápisnice uviedol, že žiada doručiť písomné vyhotovenie vyhláseného rozhodnutia s tým, že sa vzdáva práva podať odvolanie, čo potvrdil vlastnoručným podpisom.

Niet preto pochyb, že sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky konaním uvedeným v napadnutom rozhodnutí, pričom všetky ďalšie vyjadrenia a námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti prvému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 10. 12. 2009 pri opätovnom jednaní priestupku dňa 9. 4. 2010, v odvolaní proti druhému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 9. 4. 2010 ako aj v konaní pred súdom, kde už diametrálne odlišne od výpovede zo dňa 10. 12. 2009, či od svojho vyjadrenia k veci spísaného v deň dopravnej nehody dňa 10. 9. 2009 tvrdil, že nesúhlasí s obsahom spisového materiálu, že zákon o cestnej premávke neporušil, lebo nie on narazil do motorového vozidla Ing. K., ale Ing. K. narazila do jeho motorového vozidla, ktoré stálo na parkovisku pred obytným domom, vyhodnotil ako účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok.

Súd poukazuje aj na obsah listinných dôkazov nachádzajúcich sa v priestupkovom spise, ktoré boli citované v napadnutom rozhodnutí, a ktoré sú dostatočným podkladom pre vydanie meritórneho rozhodnutia, predovšetkým na záznam o podaní vysvetlenia zo dňa 10. 9. 2009, v ktorom je uvedené, že žalobca po „... vypátraní v čase okolo 18.00 hod. dňa 10. 9. 2009 v obci K. a po objasnení veci k dopravnej nehode na ul. K. uviedol iba toľko, že s vozidlom jazdil, kde vychádzal od okraja cesty na cestu ulici K. kde narazil prednou časťou svojho vozidla zn... do vozidla zn... t. j. aj podľa tohto žalobca narazil do motorového vozidla Ing. K. a nie Ing. K. do motorového vozidla žalobcu.

Na vadu konania spočívajúcu v tom, že žalovaný prihliadal na odvolanie žalobcu proti prvému prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu zo dňa 10. 12. 2009 napriek tomu, že žalobca sa svojho práva podať odvolanie proti tomuto rozhodnutiu účinne vzdal, čo potvrdil vlastnoručným podpisom do zápisnice o prejednaní priestupku zo dňa 10. 12. 2009 nemohol prihliadať, lebo rozhodnutie žalovaného zo dňa 1. 3. 2010, č..., ktorým žalovaný zrušil toto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (zo dňa 10. 12. 2009) a vrátil mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 4. 3. 2010, pričom nebolo účinne napadnuté žalobou (vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu bola žaloba podaná oneskorene) a nebolo žalobcom tvrdené a preukázané splnenie podmienok upravených v § 245 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúvané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúvanie určený osobitný postup.

Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 1 O. s. p. žalobu zamietol.»

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá tvorí súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky alebo tvorí súčasť takých medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, t. j. k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06).

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa o nenáležitom zistení skutkového stavu zjavne neobstojí. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku zaujal hodnotiace závery aj ku skutkovým zisteniam vo veci konajúcich správnych orgánov, ako aj k postupu krajského súdu súvisiacemu so skutkovými otázkami, pričom tieto závery nemožno v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci považovať za ústavne

neudržateľné a neakceptovateľné, a teda majúce za následok porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, o to viac, že v danom prípade najvyšší súd rozhodoval v rámci výkonu správneho súdnictva, t. j. rozhodoval podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne uviedol, že sa stotožnil s odôvodnením krajského súdu vyplývajúcim z jeho rozsudku, a to na základe jednoznačného skutkového a právneho stavu. Za daných okolností musí ústavný súd pri prieskume ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, a to predovšetkým skutočnosť, že v rámci správneho súdnictva súdy preskúmavajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP). Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ktorým predovšetkým prislúcha zisťovanie skutkových okolností predmetnej veci, ale preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Ústavný súd zároveň vychádzal z toho, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Uvedenému právnomu názoru zodpovedá aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý napr. vo veci Ruiz Torija c. Španielsko (rozsudok z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B)

uviedol: „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ Ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav.

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 S 98/2010 z 25. marca 2011 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za arbitrárny, a preto medzi ním a obsahom sťažovateľom označeného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť

k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2013